

QUÊ HƯƠNG VÀ MẸ CHUỖI DÀI KỶ NIỆM

ĐÀO ĐỨC CHƯƠNG

Với tôi, Quê Hương Và Mẹ thường gắn kết nhau thành Chuỗi Dài Kỷ Niệm từ thuở Ấu thơ đến lúc Trưởng thành. Vì thế, TÌNH MẪU TỬ thiêng liêng nhất, không có tình nào thay thế được; trong bài thơ “Hai Tiếng Mẹ Oi” và các bài kế tiếp đã nói lên điều đó:

*Tiếng “Mẹ” tôi yêu kính nhất đời,
Mỗi lần gọi đến cảm hồn tôi.
Từ khi nói gió quen hơi sữa,
Khôn lớn lên nhờ tiếng “Mẹ ơi!”
(Việt Thao)*

DĨ VẰNG

*Chiếc áo tứ thân màu trắng lạnh,
Liệt đời xuân sắc dưới khăn tang.
Việt Thao*

*Mỗi lần huyết phượng thắm cành cây,
Tu hú vang lên tiếng gọi bày.
Se thắt lòng tôi buồn thoáng hiện,
Chuỗi ngày cô cút tuổi thơ ngây:*

*Thủa ấy tôi đang học đánh vần,
Em tôi đùa cát gói hàng cân.
Và tôi say đắm trò chơi trẻ,
Cưỡi ngựa tàu cau quanh trước sân.*

Mẹ tôi thỏn thức gọi tôi vào,

Quấn vội lên đầu nếp vải tang.
 Nén giọng qua hàng mi trĩu nặng:
 - Con ơi! Quỳ lạy trước linh sàng...

Mẹ tôi thất thểu bước theo quan,
 Đưa tiễn chồng đi xuống suối vàng.
 Mái tóc lòa xòa chân rũ rượi,
 Nhớ thương chồng chất nghẹn lời than...

Mới có hai mươi tám tuổi đầu,
 Chiếc vành khăn trắng rít chia đau.
 Xóa đi những nét cười duyên thắm,
 Lịm chết xuân xanh dưới mắt sầu!

Huế, ngày 9- 6- 1960

VIỆT THAO

Trích từ Thi tập *Khởi Điểm*, Bài 34/59

Từ mẫu (1940)

MẸ ĐAU

2 giờ sáng về đến Quê nhà

Nửa đêm về đến quê nhà,
 Đèn chong giường bệnh mẹ già mê man.
 Nếp nhăn khuôn mặt võ vàng,

*Tóc sương bung rối mơ màng mắt sâu.
 Con ho run rẩy nát nhàu,
 Nặng nề hơi thở chìm sâu căn phòng...*

*Hành trình từng phút chờ mong,
 Quỳ ôm tay mẹ vào lòng tay con.
 Bàn tay nhung lụa hao mòn,
 Bàn tay sáng tạo đời con – Cho đời.
 Mẹ ơi con nói một lời:
 Cả Trong Tay Mẹ Đất Trời Của Con.*

Vinh thành, ngày 2- 5- 1983

VIỆT THAO

Trích từ Thi tập *Làng Quê Tim Tôi*, Bài 08/49

Từ mẫu (1983)

LÀ QUÊ HƯƠNG ĐẤY

Kính dâng Hương Hồn Bà Nội và Song Thân.

*Giọng Bà ru cháu, vông đưa,
 Ngọt bầu sữa Mẹ sớm khuya mát lòng.
 Dáng Cha thức cạnh đèn chong,
 Tình Quê Hương đấy, có trong buổi đầu...*

Lụt về mừng được thả câu,

Mùa đông gió Bắc cóng đầu ngón tay.
Tháng năm Nam thổi đêm ngày,
Thương quê tôi lắm thường hay bão bùng.

Vườn tôi, đẹp nhất trong vùng,
Vì bao năm tháng lớn cùng với tôi.
Tuổi thơ cây mận có rồi:
Bắn chim, khoèo trái, leo ngòi, nhìn xa.

Mỗi lần về đến Quê Nhà,
Thấy cây mà nhớ công Cha tôi trồng.
Bao giờ còn vẫn trở bông,
Là Quê Hương đẩy mãi trong tim rồi.

Chuỗi ngày mẹ góa con cô,
Trống đình tan học, Mẹ ngồi chờ con.
Rau vườn Mẹ nấu canh ngon,
Cá rô chiên bóng béo giòn lại thơm.

Nhà tôi, nấu bếp lửa rơm,
Chiều lên, chiếu trải dọn cơm trước nhà.
Mặn nồng năm tháng dần qua,
Tình Quê Hương đẩy trong ta trọn đời.

Sài Gòn, ngày 2- 7- 1989

VIỆT THAO

Trích từ Thi tập Cuối Cùng, Bài 17/87

Vườn nhà tôi (2015)

San Jose, Mùa Vu Lan Báo Hiếu,
Năm Quý Mão (2023)

ĐÀO ĐỨC CHƯƠNG